

Alžírské dny v pařížském Lidlu

Autor: Karel Veliký

Na příčině nedávné další z předeher **rasové války ve Francii** zarazí soudržnost té útočící pakáže. Po zabití jednoho s p r a t a se jinak jistě soupeřící gangy semknou a vyrazí za mstou. Permanentní napětí vybuchne. Přirovnáme-li je k hyenám, pak Češi budou přežvýkavci. Po usmrcení jednoho z nich by další snad polekaně poodběhli, ale než by lovec odstřelený kus naložil, ostatní by se již znovu popásali. Nejlépe „ól inkluzive“. Ne, nehodláme se tu pouštět do zkoumání historických či dokonce genetických podmínek tohoto stavu věcí. Lacině pranýřovat obecnou naši „zbabělost“, kupříkladu v konfrontaci s povykujícími cikánskými výrostky.

Chceme poukázat na podmínění zcela současné. Je totiž (relativně) snadné být „hrdinou“ ve společenství ctícím „hrdinské činy“. Mezi kradením koní a aut, mezi vypálením nepřátelské osady a obchodního domu, není podstatného rozdílu. Naproti tomu projev odvahy (dokonce i jako povinnosti při výkonu povolání) v krotké, civilizované a civilní (= občanské) společnosti vede k vyvržení z vlastního stáda (což je metafora smělá: naši rozvolnění občané tvoří

nanejvýš s h l u k y), k doživotnímu poznamenání. Takové pobodání, které je pro mladíka z tlupy jen epizodou (z řady jiných – pro nás nepřijatelných), mění našinci život jednou provždy. Třebaže z vlastního střetu vyjde i vítězně, beztak život (nikoli však důstojnost, čest!) prohraje: pro náš svět s měřítky právníků, novinářů, učitelek, socioložek a jiných inteligentů je zkrátka ztracen. Lze se pak divit, že raději nevidíme, obcházíme, prcháme, děláme se neviditelnými, klopíme oči uši? Ve **Švédsku** to již před lety došlo tak daleko, že jakási **ženská organizace** vydala prohlášení ve smyslu, že o mužnou („maskulinní“ říkají) ochranu před násilím barevných ani nestojí.

Je fakt, že v něm musejí působit i ony tzv. kulturní rozdíly: když se nějaké nohaté blond stvoření v *hot pants* a topíku zvící podprsenky pousměje, ať bezděky či vyzývavě, na tvora, v jehož okolí se druhé pohlaví obvykle pohybuje zahalené od hlavy k patě, sotva překvapí jejich nedorozumění... Normalizovaný vzhled kurvy pro euramerické dívky a mladé ženy posledních desetiletí v něm rozžehne **výbušnou směs** pobouření s chtíčem. A to nás přivádí k jedné malé, ale originální konspirační teorii. Každý asi slyšel cosi (tvrzení, příklady, příběhy) o tom, jakouže byla, je a bude pohlavnost hybnou (a až donedávna více či méně skrytou) společenskou silou. To až teď ji vidáme i jako pokročilý nástroj dalšího odcizování ve smyslu – jen já-pohlaví, versus moje okolí –, mající dále prořezávat ještě zbylé společensko-rodové vazby a pouta pro jeden svět bez hranic, vyjma těch peněžních, na nichž však v komerční „sosájety“ závisí kdeco, včetně zdraví, resp. léčení. Zpět k tezi: chytré telefony se masově šířily po roce 2012. Do té doby byla západní pornografie v třetích zemích omezena nejprve na videopůjčovny či privátní promítání, později na zastrčené internetové kavárny apod. S novými telefonky ji měl najednou každý z těch desetitisíců a statisíců snědých až černých testosteronem kypících mladíků před očima kdykoli a kdekoli. Do tří let pak propukla „uprchlická krize“. Ano, správně, teze ji vykládá hlavně coby hromadné jejich tažení za kavalkádami bílých děvek z displejů (z valné části osobně jistě nevinných, vždyť jedince dotváří soustava hodnot, v níž žije, a v té naší je přece prodejnost až na prvním místě*).

Kdo v raných devadesátých viděl dlouhé fronty „osvobozených Čechů“ vystávat před německo-rakouskými sex-šopy, nebude ji brát tak docela na lehkou váhu... Do posuzování míry zkreslenosti představ jedněch i druhých běženců za pohlavností se tu rovněž pouštět nebudeme, k tomu nám chybějí údaje, také proto, že se vliv dostupnosti i nejúchylnějšího porna (z řec. *pórne* – prostitutka, to z lat. *prostituere* – vystavovat se, zaprodávat) skrze internet na zdejší (i jinou) populitu od časného dětství ani příliš (nebo spíš vůbec?) neproblematizuje... Když se v devadesátých letech trafiky rychle osypaly obálkami s nahotinkami, tu a tam otázku „nežádoucího vlivu“ někdo nadhodil, dokonce došlo i na „opatření“. A za plenty s DVD/VHS tohoto žánru děti jen tak nepronikly. Dnes, v otevřené společnosti, takový přístup působí patrně pouze jako reziduum ještě z období „nesvobody, nesvéprávnosti, uzavřenosti“? „Lepší nechat to plavat,“ doporučil nám znalecky nejmenovaný expert.

Odkud ten strach?

Že to zvolení posranci, na prvním místě bukvice a bukanýři, co na kmitajících monitorech již dospívali, nemají za téma pro jednadvacáté století?

Poznámka:

* nevinností proto míníme naprosté a bezelstné přizpůsobení se světu, v němž živočich žije.